

1. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben,

een veranda (2,5 m op 5,2 m of 13 m²) te hebben opgetrokken

te
1982 op een niet nader te bepalen datum in juni

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te
24.03.1997 in de periode van 1 juli 1982 tot en met

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1,1°,66 (1°,2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titer IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijk vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd),

de sub A I hierboven omschreven toestand te hebben gehouden,
te
30.04.2000 in de periode gaande van 25.03.1997 tot

de feiten sub B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146- 1°, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999)

C. Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu :

op het terrein, omschreven onder de tenlastelegging A.1
door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand
Te vanaf 01.05.2000 tot de uitvoering van het
bevel tot dagvaarding, zijnde 03 augustus 2007

met de omstandigheid dat de bovenomschreven feiten A1 – A2 – B en C een collectief of voortdurend misdrijf uitmaken, waarin de verjaringstermijn slechts een aanvang neemt op de datum van het laatste feit vermeld sub C

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

VOORAFGAANDELIJK

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding moet worden verbeterd zoals gepreciseerd in het dispositief.

De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting :

–de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door
substituut-procureur des Konings;

–de beklaagde, in zijn middelen van verdediging,
voorgedragen door hemzelf.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED :

DE FEITEN EN HUN KWALIFICATIE

Bij brief van 14 februari 2003 (st. 1) aan de procureur des konings leidt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering in met betrekking tot het bouwen en instandhouden van een veranda die werd opgetrokken in een zijdelings bouwvrije strook.

Het proces-verbaal van vaststelling van de bouwovertreiding werd opgesteld op 4 februari 2003 (st. 2).

De veranda werd opgericht tegen de rechter zijgevel van de woning op ongeveer 3 meter achter de voorgevel en met een oppervlakte van ongeveer 2,5 op 5,2 meter.

Deze veranda werd opgetrokken zonder vergunning en in strijd met de verkavelingsvergunning van 15 mei 1965 (verkavelingsnummer De voorwaarden van de verkavelingsvergunningen bepalen een zijdelingse bouwvrije strook van 4 meter.

Het perceel waarop de veranda werd opgetrokken, is gelegen in agrarisch landschappelijk waardevol gebied.

De woning behoorde, na het overlijden van zijn echtgenote aan de beklaagde aanvankelijk toe voor de helft in volle eigendom en voor de overige helft in vruchtgebruik. Elk van de vijf kinderen van drie uit een eerste huwelijk en twee uit het huwelijk met de beklaagde had 1/10 van de naakte eigendom. hebben nadien, op 28 mei 1996 hun aandeel in de naakte eigendom aan de beklaagde afgestaan.

De eerste vaststelling van de bouwovertreiding gebeurde op 19 april 1999 (OK II). Er werd toen vastgesteld dat een veranda, een bijgebouw (dat dienst deed als houtopslagplaats) en een slaapkamer die niet op het oorspronkelijk plan was voorzien, werd gebouwd zonder vergunning. De vaststellingen gebeurden naar aanleiding van een vraag van één van de erfgenamen, naar de waarde van het gebouw (OK II, st. 6).

Een regularisatievergunning voor de zonder vergunning uitgevoerde werken werd geweigerd. Er werd wel geoordeeld dat de houtopslagplaats en slaapkamer voor regularisatie in aanmerking kwamen indien een vergunning zou worden verkregen voor de wijziging van de verkavelingsvergunning. Een regularisatie van de veranda werd uitgesloten omdat zij werd gebouwd in de bouwvrije zijdelingse strook (OK II, st. 23).

Vervolgens trachtte de beklaagde een wijziging van de bouwvoorschriften van de verkavelingsvergunning te verkrijgen. Hij betoogde dat de werken destijds werden uitgevoerd door wijlen zijn echtgenote omdat de woning te klein werd voor hun kinderen. Zelf verbleef hij voor zijn werkgever meestal in (OK II, st. 29). De andere bewoners binnen de verkaveling stemden in met de wijziging van de voorwaarden van de verkavelingsvergunning. In zijn verklaring van 7 maart 2003 verduidelijkt hij dat hij op de hoogte was van het bouwen van de veranda en dat de veranda werd gebouwd in juni 1982 (OK I, st. 34). De buur, bevestigde geen bezwaar te hebben tegen de veranda (OK I, st. 36).

Voor de slaapkamer en de houtopslagplaats werd de wijziging van de voorwaarden van de verkavelingsvergunning aanvaard. Voor de veranda werd de wijziging bij beslissing van 11 april 2001 van het college van burgemeester en schepenen afgewezen omdat dit bouwwerk, opgetrokken in de bouwvrije zijdelingse strook, het open karakter van de verkaveling in het gedrang brengt. Op hoger beroep van de beklaagde werd de wijziging toegekend door de Bestendige Deputatie van de provincie (OK II, st. 40). Op beroep van de gemachtigde ambtenaar werd deze beslissing door de Vlaamse Minister van financiën en begroting, innovatie, media en ruimtelijke ordening tenietgedaan (OK II, st. 60). De beklaagde verklaarde na deze beslissing, op 31 maart 2003, zinnens te zijn de veranda af te breken; hij had daartoe al met een aannemer contact opgenomen (OK II, st. 66 en OK I, st. 44). Op deze beslissing kwam hij terug wegens de in het vooruitzicht gestelde wijziging van het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening op het vlak van handhaving (OK I, st. 48).

De beklaagde stelde zich nadien afwachtend op (OK I, st. 51). In een brief aan de procureur des konings zette de beklaagde uiteen waarom het niet realistisch zou zijn de veranda af te breken (st. 53-54). Als reden voor de bouw van de veranda vermeldt de beklaagde nu de aanwezigheid van ertsstof en stof van kolen (hij doelt op de vervuiling van de lucht als gevolg van de industrie aan de kanaalzone), waardoor zij genoodzaakt zouden zijn elke dag hun tuinmeubelen te reinigen. Hij schetst tevens de problemen met één van de erfgenamen, die het uitbetaalde deel niet voldoende vond. Hij wijst op het feit dat het niet realistisch is het gebied te beschouwen als een landschappelijk waardevol gebied en hij verwijst naar bouwovertreiding in de onmiddellijke omgeving. Ook in zijn laatste verhoor op 21 april 2005 verwijst hij naar andere milieuproblemen (watervervuiling) en herhaalt hij dat het gebied waarin hij woont, onmogelijk nog kan worden bestempeld als landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

BESPREKING

De beklaagde betwist het ten laste gelegde feit niet. Uit het strafdossier en het onderzoek ter terechtzitting is gebleken dat de ten laste gelegde feiten naar voldoening van recht bewezen zijn.

DE STRAFTOEMETING

De tenlasteleggingen A.1, A.2, B en C zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde strafbaar opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd, nl. de zwaarste.

De zwaarste straf is deze voor de tenlastelegging C, nl. een gevangenisstraf van 8 dagen tot vijf jaar en een geldboete van 26 tot 400.000 EUR of één van die straffen alleen.

De beklaagde heeft zonder vergunning een veranda opgetrokken in strijd met de voorschriften van de verkavelingsvergunning. Hij heeft nadien en niettegenstaande het gevorderde herstel de veranda in stand gehouden. Aldus plaatst de beklaagde zijn belang boven het belang dat de gemeenschap heeft bij het behoud van een goede ruimtelijke ordening. Om de beklaagde op zijn verantwoordelijkheid te wijzen volstaat de hierna bepaalde geldboete.

WAT DE HERSTELVORDERING BETREFT

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur maakte bij brief van 14 februari 2003 aan het parket van de procureur des Konings de herstellvordering over.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wat impliceert:

- afbraak van de veranda
- verwijderen van eventuele vloerplaat en funderingen
- verwijderen van de afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats
- herstellen van het maaiveld tot het oorspronkelijk niveau

Het behoort tot de bevoegdheid van de rechter de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur op haar externe en interne wettigheid te toetsen, zonder echter de opportuniteit van de vordering te kunnen beoordelen. De rechter gaat daarbij na of de beslissing van het bestuur een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Een vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet hij zonder gevolg laten. Wanneer de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt aangevochten, gaat de rechter in het bijzonder na of de vordering niet kennelijk onredelijk is. De rechter moet daarbij afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de

overtreder voortvloeit (in die zin Cass. 4 februari 2003, AR T.M.R. 2003, 389).

De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur steunt uitsluitend op redenen van ruimtelijke ordening. Zij steunt niet op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De rechtbank verwijst daartoe in het bijzonder naar de motieven van de beslissing van de Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening van 22/05/2002.

Krachtens art. 149§1, laatste lid DORO, zoals gewijzigd door het decreet van 04/06/2003 bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen. Sindsdien is de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen niet langer beperkt tot 1 jaar. Met die wijziging beoogde de decreetgever het mogelijk te maken dat de rechter een langere uitvoeringstermijn zou kunnen toestaan, bijvoorbeeld bij sociaal dwingende redenen of bij permanente bewoning.

De rechtbank stelt vast dat de veranda ruim 25 jaar geleden werd opgetrokken. Bij een afweging van het algemeen belang dat met ruimtelijke ordening gemoeid is en het particuliere belang van de beklagde komt de rechtbank tot het besluit dat beide belangen samen maximaal worden gevrijwaard door de termijn voor het uitvoeren van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te koppelen aan de beëindiging van de bewoning door de beklagde van het huis gelegen te

De rechtbank wijst hierbij in het bijzonder erop dat de veroordeling tot herstel een civielrechtelijk gevolg is van het aan de beklagde ten laste gelegde misdrijf en dat niet alleen de beklagde zelf, maar ook, in voorkomend geval, zijn rechtsopvolgers, tot uitvoering van de herstelmaatregel gehouden zijn.

De rechtbank legt eveneens een dwangsom op aangezien te vrezen valt dat de beklagde (of zijn rechtsopvolgers) niet vrijwillig tot uitvoering van het herstel in de oorspronkelijke toestand zullen overgaan. De bevoegde overheden kunnen een rechtmatig belang laten gelden om door middel van de dwangsom de nakoming van de veroordeling tot herstel zoveel mogelijk door de beklagde (of zijn rechtsopvolgers) zelf te verzekeren.

De rechtbank legt dan ook aan de beklagde de dwangsom op zoals hierna bepaald. Wat het eventueel verbeuren van de dwangsom betreft na het overlijden van de veroordeelde door erfgenamen en andere rechtverkrijgenden van de veroordeelde, wijst de rechtbank op het bepaalde in art. 1385septies Gerechtelijk Wetboek.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED :

Gelet op het bestaan van mogelijke reële, persoonlijke schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven past het de burgerlijke belangen aan te houden.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 40, 41, 100 Strafwetboek, alsmede de wetsbepalingen zoals in de tenlasteleggingen hiervoor aangehaald;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK,**

Verbetert de kadastrale omschrijving als

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A.1, A.2, B en C **SAMEN**, tot een **GELDBOETE van HONDERD EURO.**

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op **VIJFHONDERD VIJFTIG EURO.**

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **ACHT DAGEN.**

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **26,46 EUR.**

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van 28,84 EURO in uitvoering van art. 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en van art. 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

WAT DE HERSTELVORDERING BETREFT

BEVEELT, op vordering van de aewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat impliceert:

- afbraak van de veranda;
- verwijderen van eventuele vloerplaat en funderingen;
- verwijderen van de afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats;
- herstellen van het maaiveld tot het oorspronkelijk niveau

en dit binnen een termijn van **ZES MAANDEN** die ingaat de dag waarop niet meer in het bevolkingsregister is ingeschreven als hebbende zijn woonplaats te

ZEGT VOOR RECHT dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van 125 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

ZEGT VOOR RECHT dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van indien de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 153 DORO.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Houdt de burgerlijke belangen aan wat betreft de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.
